

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.147 van 11 maart 2004
in de zaak A.116.130/XIV-8331.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 4 oktober 1968 en van Belarussische nationaliteit, op 22 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 januari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 15 december 1999 en verklaart zich vluchteling op 16 december 1999.

1.2. Op 24 mei 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 december 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart voor het Commissariaat-generaal Belarussisch staatsburger te zijn. U verliet uw land van herkomst op 9 december 1999 en reisde naar België waar u op 12 december 1999 arriveerde en op 16 december 1999 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U legt een geldig internationaal paspoort voor. Uw broer -LAVRENTYEV SERGE (O.V.4.601.101)-vroeg in 1997 asiel aan in België.

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal bent u sinds januari 1999 lid van de Belarussische oppositiepartij 'Belaruski Narodni Front (BNF)'. U verspreidde drukwerk en literatuur voor de partij en nam deel aan vergaderingen.

In 1997 werden een drietal huiszoekingen uitgevoerd bij u thuis naar aanleiding van het vertrek van uw broer Serge.

In de lente van 1999 werd u opgepakt terwijl u kranten verspreidde. U werd niet opgesloten. Begin oktober 1999 werd u opgepakt toen u pamfletten distribueerde voor de Vrijheidsmars. U werd gedurende drie dagen vastgehouden.

Op 17 oktober 1999 nam u deel aan de Vrijheidsmars te Minsk. Op 18 oktober 1999 kwam een politieagent bij u thuis die u waarschuwde niet meer aan acties deel te nemen. Bovendien constateerde u dat uw telefoon werd afgeluisterd. U vermoedt dat u door de geheime politie werd afgeluisterd en geschaduwd omwille van de politieke activiteiten en de asielaanvraag van uw broer en omwille van uw contacten met belangrijke BNF-leden. U ontving ook dreig telefoons. Eind oktober ontving u een convocatie waarin gesteld werd dat u zich moest aanbieden met uw wapenvergunning voor een gaswapen. Uw vader ontving hetzelfde document en samen boden jullie zich aan op het politiebureau waar uw vergunning werd ingetrokken.

In de nacht van 28 november 1999 vielen drie mannen in uniform binnen in uw huis. Eén van hen herkende u als een medewerker van de KGB. U werd door hen geslagen en verschillende malen verkracht. 's Morgens trof uw moeder u aan en zij verwittigde de hulpdiensten. In het hospitaal zocht de politie u op en u legde een verklaring af waarin u vermeldde dat twee agenten hierbij betrokken waren. De agent in het hospitaal geloofde u echter niet. Uw vader diende klacht in omtrent het gebeurde, maar bij de politie maakte men duidelijk dat u daar niets mee kon bereiken. Hoewel u het hospitaal om medische redenen nog niet mocht verlaten, vertrok u toch de volgende dag. U ging naar een vriendin van uw moeder, Irina, en zij bracht u naar Minsk. Op 9 december verliet u het land en reisde u naar België waar u uw broer vervoegde.

Op 3 maart 2000 overleed uw vader na een val van een brug. Volgens de overlijdensakte en volgens getuigen stierf hij geen natuurlijke dood maar was hij het slachtoffer van een moord. Hij was eveneens lid van het BNF en u vernam van uw moeder dat hij op 2 maart 2000 een telefoongesprek had gehad met de substituut van de procureur van Belarus. Op de begrafenis vernam uw moeder dat zij haar klacht in verband met de moord moest intrekken.

Er dient te worden gesteld dat verscheidene tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen uw verschillende verklaringen (interview Dienst Vreemdelingenzaken, interviews Commissariaat-generaal 5 maart 2001 en 19 maart 2001), de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal in de lente van 1999 te zijn opgepakt terwijl u kranten verspreidde (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken brengt u dit incident echter niet ter sprake. Voorts vermeldt u voor het Commissariaat-generaal dat u begin oktober 1999 werd opgepakt toen u pamfletten distribueerde voor de Vrijheidsmars en vervolgens gedurende drie dagen werd vastgehouden (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 12). Ook over dit incident rept u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord. Integendeel, u verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet nooit veroordeeld te zijn geweest, noch te zijn opgesloten (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken punt 43 en 44).

Ook dient opgemerkt dat u voor het Commissariaat-generaal niets vertelt over uw problemen die veroorzaakt zouden zijn omdat u vrienden Belarus hielp verlaten met uw transportfirma. Nochtans stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u omwille van deze verstrekte hulp afgeluisterd werd en anonieme telefoons ontving. Voor het Commissariaat-generaal brengt u dit af luisteren en deze telefoons daar echter niet mee in verband, en weet u niet waarom u afgeluisterd werd, maar vermoedt u dat dit te maken zou gehad hebben met het politiek asiel van uw broer (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 10-11-12). Voorts vermeldt u voor het Commissariaat-generaal de aanrijding van uw minibus op 17 oktober 1999 waarbij u door één van de daders, de zoon van een bankdirecteur, onder druk werd gezet om uw klacht tegen hem in te trekken niet, noch de klacht die u hierover indiende bij de politie. U vermeldt dit incident wel voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is merkwaardig, gezien u 17 oktober 1999 wel vermeldt voor het Commissariaat-generaal als de datum waarop u deelnam aan de Vrijheidsmars, en er u niets zou overkomen zijn (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 10). Ook de convocatie die u zou ontvangen hebben in verband met uw vergunning voor een gaswapen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 14) komt voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet ter sprake, noch het feit dat deze vergunning werd ingetrokken nadat u zich met uw vader op het politiebureau presenteerde (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 14).

Betreffende het incident waarvan u het slachtoffer werd op 28 november 1999 en waarbij uw fysieke integriteit werd aangetast, verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat hierbij drie personen aanwezig waren (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 15), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er slechts twee personen uw huis binnenvielen. U noemt de KGB-agent die hierbij aanwezig was voor het Commissariaat-generaal Alexander Krasnovski (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 16), daar waar u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft over Alexander Streltchenia.

Tenslotte verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat u na het incident op 28 november 1999 niet zelf naar de procureur gegaan bent om een klacht in te dienen, maar dat uw vader dit voor u zou gedaan hebben (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 20).

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u daarentegen op 29 november 1999 in eigen persoon klacht te hebben ingediend bij de procureur, waarbij u verklaart dat deze u een onofficieel antwoord gaf niet in het land te blijven.

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze.

Verder dient te worden gesteld dat er kan getwijfeld worden aan uw beweringen omtrent uw lidmaatschap van de Belarussische oppositiepartij 'Belaruski Narodni Front (BNF)'. Zo kan u niet antwoorden op de vraag wie de plaatsvervang(en)d vertegenwoordiger is van Z. Pazniak, voorzitter van het BNF (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 2). Bovendien blijken uw verklaringen betreffende de lidkaart die u zou ontvangen hebben van het BNF, niet te stroken met de gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U stelt bij aanvang van uw lidmaatschap een witte lidkaart te hebben ontvangen die in twee was geplooid. Aan de voorkant zou de datum gedrukt zijn. Op deze kaart zouden geen kleuren te zien zijn en deze zou ondertekend zijn door Anatoli, het BNF-afdelingshoofd te Borisov. Bovendien zouden tevens blauwe en groene versies van deze lidkaart bestaan en zou er vroeger een ander exemplaar in roulatie geweest zijn (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p.3-4).

Vergelijking met een authentiek exemplaar waarover het Commissariaat-generaal beschikt wijst echter uit dat de lidkaart niet geplooid is en dat op de voorkant geen datum staat, maar wel een rood gekleurd embleem van het BNF. Bovendien blijkt uit onze gegevens dat de voorzitter van het BNF de kaart ondertekent en dat er slechts één versie van de lidkaart bestaat en heeft bestaan.

Verder beweert u dat het BNF splitste in januari of februari 1999 (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal 19 maart 2001 p. 2), terwijl de informatie van het Commissariaat-generaal aanwijst dat de splitsing plaatsvond in september 1999 (zie bron BBC-SWB 30 september 1999).

De voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat aan uw verklaringen over uw politieke activiteiten, en bij uitbreiding aan de vervolging die er het gevolg van zou zijn geweest, geen geloof meer kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag (internationaal paspoort, rijbewijs, lidkaart transportclub, kopie overlijdensakte vader, kopie scheidingsakte, geboorteakte, kopie geboorteakte dochter, kopie diploma, medisch dossier, kopies foto's, verklaring ongeval, kopie van brieven en omslagen, vergunning vader, pamfletten, 2 convocaties) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.
(...).".

2. Overwegende dat de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* niet kan worden aangenomen wegens de motieven vermeld in het auditoraatsverslag (cf. p. 2), die bij deze als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd;

3.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel afleidt uit de "schending van het artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, de artikelen 52, 62 en 63/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel en van het algemeen rechtsbeginsel tot waarborg van de rechten van verdediging en overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid.";

3.1.1. Overwegende dat volgens een constante rechtspraak van de Raad van State artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak

MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht; dat de nationale rechter gebonden is door de rechtspraak van voornoemd Hof, zodat moeilijk valt in te zien waarom verzoekster artikel 6 van het EVRM inroept; dat bijgevolg het eerste onderdeel van het eerste middel niet dienstig kan worden aangevoerd omdat het niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat verzoekster niet aantoont welk concreet en daadwerkelijk belang zij heeft bij dit onderdeel;

3.1.2. Overwegende dat het tweede onderdeel van het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 63/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) nauw aansluit bij het eerste onderdeel; dat ook voor wat dit onderdeel van het eerste middel betreft een constante rechtspraak van de Raad van State leert dat de termijn van artikel 63/3 een termijn van orde is en geen vervaltermijn, zodat ook dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd; dat bovendien hoe langer de asielprocedure duurt hoe meer de asielzoeker de kans krijgt om zijn asioldossier te stofferen en om bijkomende stukken op te vragen in zijn land van herkomst om te voegen bij zijn asioldossier en bovendien geeft het tijdsverloop de asielverzoeker de gelegenheid om aan te tonen dat hij of zij zich heeft kunnen integreren in de Belgische samenleving;

3.1.3. Overwegende dat het derde onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is omdat verzoekster niet aangeeft welke juridische gevolgen zij afleidt uit het arrest van het Arbitragehof van 13 november 1996 waardoor werd beslist dat artikel 57/11 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, doordat het bepaalt dat de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kan adiiëren als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een dringend beroep geen uitspraak doet binnen de termijn bepaald in artikel 63/3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij de asielzoeker niet hetzelfde recht toekomt; dat in dit verband wordt verwezen naar het dictum van het arrest nr. 71.707 van de Raad van State gewezen op 10 februari 1998 inzake Turkovic;

Overwegende dat het eerste middel wordt verworpen;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel afleidt uit de “schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.”; dat verzoekster daaraan in essentie toevoegt dat “de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen.”;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster niet aantoont noch preciseert om welke vermeende tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen het gaat en evenmin hoe die vermeende tegenstrijdigheden zouden kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verschillende tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekster voor de verschillende asielinstanties nauwkeurig worden weergegeven en geanalyseerd, en dat de gevolgen in rechte die daaraan worden verbonden op pertinente wijze worden uitgewerkt, zodat de in het middel weergegeven beginselen niet werden geschonden; dat verzoekster tenslotte geen doktersattest voegt bij het administratief dossier en evenmin bij haar verzoekschriften, zodat niet is bewezen dat zij lijdt aan één of andere ziekte;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

3.3. Overwegende dat verzoekster een derde middel afleidt uit de “schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.”;

3.3.1. Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op grondige en nauwkeurige wijze de vrees van verzoekster voor vervolging en haar vlucht uit Belarus heeft getoetst aan de criteria van de Conventie van Genève; dat hiervoor wordt verwezen naar punt 1.3. van huidig arrest; dat deze toetsing niet wordt overgedaan door de Raad van State die geen feitenrechter is;

3.3.2. Overwegende dat verzoekster vervolgens verwijst naar een mensenrechtenrapport, waarvan zij de inhoud niet betreft op haar eigen situatie, zodat dit onderdeel van het derde middel niet kan leiden tot de annulatie van de bestreden beslissing;

3.3.3. Overwegende dat verzoekster verschillende malen grondig werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal; dat zij een gemotiveerd verzoekschrift in dringend beroep heeft opgesteld; dat zij de vragenlijst van het Commissariaat-generaal heeft ingevuld; dat zij werd bijgestaan bij de interviews door tolken van haar keuze en dat de bestreden beslissing uitvoerig werd gemotiveerd, zodat de Commissaris-generaal zorgvuldig heeft gehandeld en rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van de zaak;

Overwegende dat het derde middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf maart tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DEN EECKHOUT.

D. MOONS.